

τιωτικήν καὶ πολιτικήν Ἀρχὴν τὸν διορισμὸν τοῦ ἀγροφύλακος.

9. Τὰ χρέη τῶν ἀγροφυλάκων εἶναι νὰ περιέρχωνται ἀκαταπαύστως εἰς ὥρας πρὸ πάντων ἀπροσδιορίστους καὶ νυκτερινὰς, προσέχοντες νὰ μὴ συμβῇ ζημία ὅποια-δήποτε εἰς τὰ εἰς τὸ ἄρθρον I καὶ 2 σημειωθέντα σπαρτὰ καὶ τὰς δενδροφυτείας τῆς περιφερείας των.

II. Περὶ πιστοποιήσεως τῆς συμβάσεως βλάβης εἰς τὰ δένδρα καὶ σπαρτὰ.

10. Ὄταν εἰς τὰς φυτείας ἢ σπορὰς ἐπιφερθῇ βλάβη τις, ὁ ἀγροφύλαξ χρεωστεῖται παρευθὺς νὰ πιστοποιήσῃ αὐτὴν ἢ ἐξεπαγγέλματος, ἢ διὰ καταμηνύσεως ἄλλου τινὸς τρίτου καὶ νὰ λάβῃ σημειώσιν αὐτῆς εἰς πρωτόκολλον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀναφέρῃ ὅσα περιστατικά παρετήρησε, συνοδεύσαντα τὸ ἀνόμημα, ἐξαιρέτως δὲ τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τῆς πράξεως, καθὼς καὶ τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐνδείξεις, ὅσας ἠδυνήθη νὰ συνάξῃ ἢ ἐκθεσὶς αὐτὴ ἔχει πᾶσαν πίστιν μετριοῦ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον ὡς πρὸς τὰ παρατηρηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀγροφύλακος περιστατικά· κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ θελεῖ γίνεσθαι κατὰ τὰ ἄρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ Νόμου τῶν 10 (22) Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δάση τολμουμένων ἀδικιῶν, καὶ περὶ τῆς κατασχέσεως τῶν πλανωμένων ζώων, καὶ κατὰ τὸν Νόμον τῶν 13 (25) Μαΐου 1836 περὶ τῆς προξενουμένης βλάβης εἰς τοὺς ἀγρούς ἀπὸ τὰ νεμόμενα ζῶα.

Ὁ ἀγροφύλαξ πρέπει παρευθὺς νὰ ἐξεύρῃ τὴν ζημίαν διὰ δύο ἐκτιμητῶν διορισθέντων παρὰ τοῦ Δημάρχου, καὶ νὰ κάμῃ νὰ πιστοποιηθῇ αὕτη εἰς τὸ πρωτόκολλον παρ' αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον θέλει παραδῶσιν εἰς πρωτότυπον εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην ὁμοῦ μετὰ τὰς ἐνδείξεις, διὰ νὰ εἰσπορέσῃ οὗτος ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἀποζημίωσιν παρευθὺς.

11. Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἀγροφύλαξ παρέβλεψε νὰ συλλάβῃ τοὺς βλάψαντας, καὶ νὰ τοὺς παραδῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον, τότε πληρῶναι διὰ πρώτην φοράν τὴν ζημίαν καὶ τὸ πρόστιμον, τὸ ὁποῖον ἠθέλε τοῦ ἐπιβληθῇ· ἐὰν δὲ σφάλῃ καὶ δευτέραν φοράν, πληρῶναι τὸ διπλοῦν, καὶ ἀποβάλλεται τῆς ὑπηρεσίας.

12. Ὄταν ἰδιώτης τις συλλάβῃ κλέπτην ἢ φθορέα σπαρτῶν καὶ φυτειῶν, εἰμπορεῖ νὰ προσκαλέσῃ ἀμέσως ἀγροφύλακα ἢ χωροφύλακά τινα καὶ νὰ παραδῶσιν τὸν φθορέα εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην, ἢ ἂν ἦναι γνωστὸς, νὰ προσκαλέσῃ δύο ἀνθρώπους διὰ νὰ μαρτυρήσουν τὴν πράξιν καὶ νὰ τὸν ἀπολύσῃ προσωρινῶς, διὰ νὰ προσκληθῇ ἐπομένως παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν πιστοποίησιν τῆς ἀποζημιώσεως ἰσχύουν τὰ εἰς τὸ ἄρθρ. 11. ῥηθέντα.

13. Ἐὰν ἡ ζημία γείνηται ἀπὸ ποιμνιον ἢ τὸν ποιμένα του, τότε ὁ ζημιωθείς εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ μόνον τόσα ζῶα, ὅσα ἡ ἀξία φθάσει νὰ σκεπάσῃ τὴν βλάβην καὶ τὴν χρηματικὴν ποινὴν· εἰς τοιαύτην δὲ περίστασιν ἐφαρμόζεται ἀναλόγως τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Νόμου τῶν 13 (25) Μαΐου 1835 τοῦ περὶ μεταχειρίσεως τῶν ἐγχυριασθέντων ζώων.

III Περὶ τιμωρίας τῶν βλαπτόντων τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δένδρα.

14. Ἐὰν συμβῇ βλάβη εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτεῖαν ἀπὸ βόσκοντα ἢ φερόμενα νὰ βοσκήσωσιν εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον, ἢ περιπλανώμενα ζῶα, τότε ἐφαρμόζεται ὁ Νόμος τῶν 13 (25) Μαΐου 1835.

Οἱ ἀρμόδιοι εἰρηνοδίκαι κρίνουσι περὶ τούτων ἀνεκκλήτως, καὶ ἐὰν τὸ μέγεθος τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς τῆς κρατήσεως ὑπερβαίνῃ τὸν συνήθη μέγιστον ὅρον τῆς ἀρμοδιότητός των.

Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν προσερχόμενα θέλουν ἐφαρμόζεσθαι οἱ ὅρισμοι τοῦ γενικοῦ ποινικοῦ νόμου. Οἱ εἰρηνοδίκαι δικάζουν καὶ αὐτὰ τὰ πλημμελήματα κατὰ τοὺς ὁρισμούς περὶ πταισμάτων, τὰ δὲ κακουργήματα δικάζονται διόλου κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ περὶ τῆς ποσότητος τῆς ἀποζημιώσεως ἀποφασίζουν οἱ εἰρηνοδίκαι ἀνεκκλήτως· ἀλλ' ὅμως ἐξαιροῦνται τὰ κακουργήματα, καὶ αἱ διὰ τοὺς ὀρκωτοὺς κατὰλληλαι περιπτώσεις. Αἱ δίκαι αὗται θέλουν δικάζεσθαι πρὸ πασῶν τῶν ἄλλων.

15. Ἐὰν ἡ ζημία ἐγένετο εἰς ἰδιώτην ἢ εἰς δῆμον τινὰ, λαμβάνουν οὗτοι τὴν ἀποζημίωσιν· ἐὰν δὲ ἐγένετο εἰς δημοσίας δενδροφυτείας, ἢ ἀποζημιώσις πληρῶνεται εἰς τὸν ἀρμόδιον δῆμον, ὅστις χρεωστεῖται νὰ φροντίσῃ ἐγκαίρως περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν κλαπέντων ἢ βλαφθέντων δένδρων.

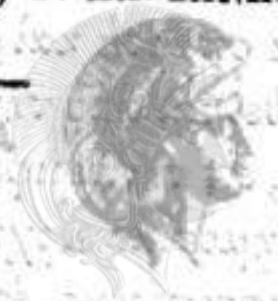
16. Ὁ ἀρμόδιος διοικητὴς καὶ ὑποδιοικητὴς παραγγέλλονται αὐστηρῶς νὰ ἐκτελέσωσιν τὸ παρὸν διάταγμα καὶ διατάττονται ἰδιαιτέρως νὰ ἐπιτηρῶσιν τὴν ἀκεραιότητα τῶν δημοσίων δενδροφυτειῶν, καὶ νὰ φροντίζωσιν νὰ ἀντικατασταίνωνται ἐγκαίρως τὰ βλαφθέντα ἢ κλαπέντα δένδρα, καὶ μάλιστα χωρὶς παρατήρησιν ἐὰν ὁ κλέπτης ἢ ὁ δενδροφθορεὺς ἀνεκαλύφθῃ καὶ ἐπλήρωσιν τὴν ζημίαν ἢ ὅχι. Εἰς τὴν τελευταίαν περίστασιν θέλει προσκαλεῖσθαι ἡ κοινότης νὰ φυτεύσῃ πάλιν ταῦτα.

17. Αἱ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖαι ἐπιφορτίζονται μετὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος ἔχοντος ἰσχύοντος προσωρινοῦ νόμου, ἀρκετὰ ἀντίτυπα τοῦ ὁποῖου θέλουν σάλῃ εἰς ὅλους τοὺς δήμους τοῦ Βασιλείου διὰ νὰ ἀναγνωσθῶσιν ἐπ' ἐκκλησίας καὶ τοιχοκολληθῶσιν, φέροντος ἐκάστου δενδροφύλακος καὶ ἐν ἀντίτυπον συνωδευμένον μετὰ τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμ. 1836 (12 Ἰαν. 1837).

Ἐν ὀνόματι καὶ κατ' ἰδιαιτέραν διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως,
Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον,

ΑΡΑΝΣΕΡΓ, Ι. ΡΙΖΟΣ, ΣΜΑΛΤΣ, ΔΡ. ΜΑΝΣΟΛΑΣ,
Α. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ, Γ. ΛΑΣΣΑΝΗΣ.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί σημειώσεως τῶν διαστημάτων τῶν ὁδῶν τοῦ Βασιλείου κατὰ τὸ
νέον μετρικὸν σύστημα.

Ο Θ Ω Ν

Ε Λ Ε Ω Θ Ε Ο Ι

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν
Γραμματείας τῶν 27 Δεκεμβρ. 1836 (8 Ἰανουαρίου 1837)
καὶ τῆς κατωθὲν ὑποθέσεως, καὶ ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει
ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας, διατάξαμεν καὶ
κατάταξιμεν τὰ ἑξῆς:

I.

Ἡ τῶν διαστημάτων σημείωσις τῶν ὁδῶν τοῦ βα-
σιλείου ἐκτελεῖται κατὰ τὸ εἰσαχθὲν μετρικὸν σύστημα
διὰ τοῦ διατάγματος τῶν 28 Σεπτεμβ. 1836.

Διὰ στάδιον 1000 μέτρα (Βασιλικὸς πῆχυς).

Διὰ σχοινίδα 1000 " " " " " "

1/2 σχοινίδα, ἢ λεῦγαν 5000 μ.

II.

Ἡ ἀρίθμησης τῶν σταδίων, λευγῶν καὶ σχοινίδων,
ἄρχεται ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν πρὸς τὰς πλησιεστέρας
διοικητικὰς πόλεις. Ἐκεῖθεν ἄρχεται πάλιν νέα ἀρίθμησης
καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ σημειοῦται ἐνταυτῷ ἐφ'
ἐκάστης στηλῆς τῆς σχοινίδος ὁμοῦ μὲ τὴν ἀπόστασιν
τοῦ προηγμένου διοικητικοῦ τόπου κατ' ἐκείνην τῆς
πρωτεύουσας εἰς πρόπον ὥστε

Α.) Ἡ πόλις Ἀθηνῶν εἶναι τὸ ἀρχικὸν σημεῖον Α.
ἔθεν συντέμνεται ὁ ἄξων τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑρμοῦ μὲ τὸν τοῦ
Αἰόλου.

1 Ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πειραιῶς ἀγούσης.

2 Εἰς Ἐλευσίνα, Μέγαρα, Καλαμάκι καὶ Κόρινθον.

3 Εἰς Θήβας.

Β.) Ἡ πόλις τῶν Θιβῶν εἶναι τὸ ἀρχικὸν σημεῖον Β.

1 Ἐκ τῆς εἰς Χαλκίδα ἀγούσης ὁδοῦ.

2 " Λεβαδίαν.

Γ.) Ἡ πόλις τῆς Λεβαδίας εἶναι τὸ ἀρχικὸν σημεῖον Γ.

1 Ἐκ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς Λαμίαν.

2 " " " Ἄσπρα Σπήτια πρὸς τὸν κόλ-
πον τῆς Ναυπάκτου.

Δ.) Ἡ πόλις τῆς Κορίνθου εἶναι τὸ ἀρχικὸν σημεῖον Δ.

1 Ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς Κορίνθου τῆς ἀγούσης εἰς Πά-
τρας.

2 " Ἄργος καὶ Ναύπλιον.

3 " Ἄργος καὶ Τρίπολιν.

Ε.) Τρίπολις τὸ ἀρχικὸν σημεῖον Ε.

1 Ἐκ τῆς ὁδοῦ Τριπόλεως, τῆς ἀγούσης εἰς Μεγα-
λόπολιν, Νησί καὶ Πύλον.

2 " Σπάρτην.

3 " Πάτρας διὰ τῆς Κυναίθης.

III.

1) Ἐκάστη σχοινὶς θέλει σημειωθῇ δι' ἐνὸς παραλλ-
λελεπίπεδου ἐν μέτρῳ ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδά-
φους, τὸ ὅποιον θέλει φέρει τὴν ἐπιγραφὴν.

ΣΚ. Μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν σχοινίδων.

ΩΡ. " " τῶν λευγῶν.

ΣΤ. " " τῶν σταδίων.

Ἀριθμημένον καὶ ἀπὸ τὸν προλαβόντα διοικητικὸν τόπον
καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν. Ὅταν δὲ μίᾳ ὁδῷ ἐνώση
δύο διοικητικῶν πόλεις, τότε θέλει σημειωθῇ καὶ ἡ ἀπό-
στασις ἢ τῆς ἄλλης διοικητικῆς πόλεως.

2) Ἐκάστη λεῦγα 1/2 σχοινίδος = 5000 μέτρων
θέλει σημειωθῇ δι' ἐνὸς παραλλελεπίπεδου ο, 5 μέτρων
ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον θέλει φέ-
ρει τὴν ἐπιγραφὴν.

ΩΡ. Μὲ τὸν ἀριθμ. τῶν λευγῶν.

ΣΤ. " τῶν σταδίων.

Ἀριθμημένον ἀπὸ τὸν προλαβόντα διοικητικὸν τόπον.

3) Ἐκάστον στάδιον = 1000 μέτρων δι' ἐνὸς παραλ-
λελεπίπεδου θέλει σημειωθῇ ο, 3 μέτρων ὑπεράνω τῆς
ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον θέλει φέρει τὴν ἐπι-
γραφὴν.

ΣΤ. Μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν σταδίων ἀριθμημένον ἀπὸ
τὸν προλαβόντα διοικητικὸν τόπον.

IV.

Ὅλα τὰ παραλλελεπίπεδα σταδίων, λευγῶν καὶ σχοι-
νίδων θέλουσιν κατασκευασθῇ ἐκ λίθων κατὰ τὰ ἐπισυνα-
πτόμενα σχέδια καὶ μέτρα· ἡ ἐπιγραφὴ θέλει γλυφθῇ ἐπὶ
τοῦ λίθου.

Ὅταν ἡ μετακόμισις τῶν λίθων καταντᾷ δύσκολος
καὶ εὐρίσκονται ξύλα εἰς τὰ πλησιόχωρα, δύναται καὶ
νὰ τὰ μεταχειρισθῇ διὰ στηλᾶς σχοινίδων καὶ λευγῶν.

V.

Εἰς ὅλας τὰς διοικητικὰς καὶ ὑποδιοικητικὰς πόλεις
καὶ ἐὰν ᾖναι δυνατόν ὅπου σταυρόνονται αἱ ὁδοί, νὰ ὑψω-
θῶσι ξύλινα στηλαὶ κατὰ τὸ ἐπισυναπτόμενον σχέδιον,
αἱ ὁποῖαι δι' ἐπιγραφῆς νὰ δεικνύωσι πόσον ἀπέχουσι
τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν περὶ σημαντικῶν πόλεων.

VI.

Τὰ ἔξοδα τῶν ξυλίνων στηλῶν τούτων πρέπει νὰ φε-
ρῶσιν εἰς ἔαρος τῶν ἀρμοδίων κοινοτήτων. Ἐκεῖναι δὲ,
αἱ ὁποῖαι σημειοῦνσι τὰς διαστάσεις τῶν ὁδῶν, ἐπὶ τῶν
κεφαλαίων τῶν ἰδίων ὁδῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκονται.

VII.

Τὸ παρὸν διάταγμα θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημε-
ρίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν
ἐπιφορτίζεται τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόν-
τος διατάγματος, ἡ δὲ Γραμματεία τῶν στρατιωτικῶν
θέλει συμπράξει εἰς τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμ. 1836 (12 Ἰανουαρίου 1837.)

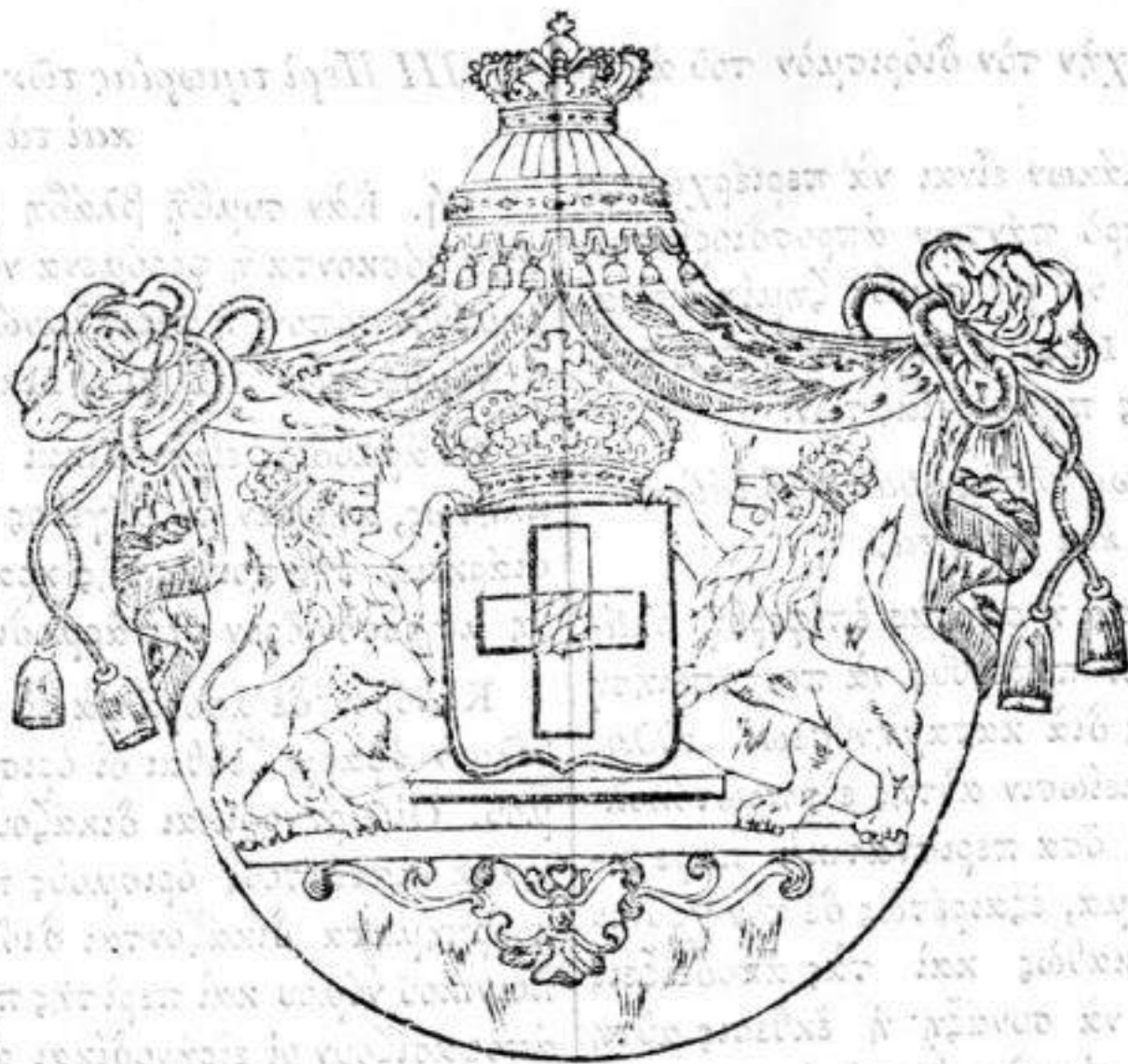
Ἐν ὀνόματι καὶ κατ' ἰδιαιτέραν διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ

Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως,

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον,

ΑΡΜΑΝΣΠΕΡΓ, Ι. ΡΙΖΟΣ, ΣΜΑΛΤΣ, ΔΡ. ΜΑΝΣΟΛΑΣ,

Α. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ, Γ. ΛΑΞΣΑΝΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΑΡΙΘ. 82.

1836.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 31 Δεκεμβρίου.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Διατάγματα. 1) περί προφυλάξεως τῶν δειδροφυτειῶν κτλ. — 2) περί σημειώσεως τῶν διαστημάτων τῶν ἰδῶν τοῦ Βασιλείου κατὰ τὸ νέον μετρικὸν σύστημα. — 3) περί ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν. — διορισμοὶ ἐμβολιαστῶν.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ.

Περί προφυλάξεως τῶν δειδροφυτειῶν κ.τ.λ.

Ο Θ Ω Ν

Ε Λ Ε Ω Θ Ε Ο Υ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Διὰ νὰ προφυλαχθῶσι πρεπόντως τὰ σπαρτὰ καὶ αἱ τόσον ἐπωφελεῖς δειδροφυτεῖαι, αἱ ὁποῖαι συχνὰ βλάπτονται ἀπὸ τοὺς κακοποιούς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τὰ νεμόμενα ἢ πλανώμενα ζῶα, καὶ ἐπομένως διὰ νὰ προδύση ἢ τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα καλλιέργεια τῆς γῆς καὶ τῶν δένδρων, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας καὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦτῃς Ἐπικρατείας Συμβουλίου λαβόντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἄρ. 15 ἄρ. α. καὶ ἄρ. 18 στοιχ. α τοῦ περὶ Δήμων Νόμου τῶν 27 Δεκεμβρ. 1833 (8 Ἰανουαρίου 1834) καὶ τὸ ἄρθρ. 696 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἀποφασίζομεν καὶ διατάττομεν τὰ ἀκόλουθα.

Ι. Χρὴς τῶν ἀγροφυλάκων.

1. Ὅλα τὰ σπαρτὰ καὶ αἱ δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ δειδροφυτεῖαι τίθενται ἀπὸ τὴν σήμερον ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ Δήμου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται.

2. Πᾶσα δημοτικὴ Ἀρχὴ ὑποχρεοῦται νὰ ἔχῃ ἓνα ἀγροφύλακα ἢ περισσοτέρους, ἐπιφορτισμένους μὲ τὴν φύλαξιν τῶν σπαρτῶν καὶ δένδρων, φυλάττοντας συγχρόνως καὶ

τὰς ἀμπέλους καὶ τὰς ἀρούρας, ἔπειτα καὶ τὰς δειδροφυτεῖας.

3. Οἱ Ἀγροφύλακες πρέπει νὰ ᾔναι γνωστοὶ διὰ τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν ζῆλόν των, νὰ ᾔναι 25 τοῦλάχιστον ἐτῶν ἄνδρες καὶ κτηματῖαι τοῦ Δήμου· ἑλλειπούσης δὲ τῆς τελευταίας περιστάσεως, νὰ δίδουν ἐγγύησιν διὰ τὴν διαγωγὴν των καὶ διὰ τὰς προκύπτουσας ἐκ τῆς παραμελείας των ζημίας.

4. Οἱ Δήμαρχοι ἐκλέγουν καὶ παύουν συμφώνως μὲ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοὺς ἀγροφύλακας.

Εἰς ἀγροφύλαξ εἰμπορεῖ νὰ διορισθῇ καὶ ἀπὸ δύο δήμους, οἵποιοι συνεννοῦνται περὶ τῆς ἐκλογῆς του.

5. Οἱ δήμοι πληροῦν τοὺς μισθοὺς τῶν ἀγροφυλάκων ἀπὸ τὰ δημοτικὰ εἰσοδήματα κατὰ τοὺς εἰδικούς ὁρισμοὺς τοῦ περὶ Δήμων Νόμου ἄρθρ. 18 στοιχ. α.

6. Οἱ ἀγροφύλακες φέρουν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἀσπίδα παριλένιαν λευκὴν, παριστάνουσαν τὰ Βασιλικά παράσημα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν, Ἀγροφύλαξ τοῦ Δήμου (δεῖνος), κρατοῦσι δὲ καὶ ρόπαλον καὶ πυροβόλον.

7. Ἀρὰ δὲ ἀναδεχθῶσι τὰ χρέη των, ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅτι θέλουν ἐπαγρυπνεῖ ἀυστηρῶς εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἐμπιστευμένων εἰς αὐτοὺς σπαρτῶν, φυτειῶν κτλ.

8. Ὁ Δήμαρχος πιστοποιεῖ εἰς τὴν ἐπιτόπιον στρατῶν

ΔΙΑΤΑΓΜΑ.

Περί εκπαιδεύσεως εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Ο Θ Ω Ν

Ε Λ Ε Ω Θ Ε Ο Υ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Θεωροῦντες τὴν ἐπὶ πόρῳ, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἔχει εἰς τὸν πολιτικὸν βίον ἐν γένει. Ἐκτιμῶντες τὰς ἱστορικὰς ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰδικῶς ὡς πρὸς τοῦτο συνδεδεμέναι μὲ τὴν Ἑλλάδα, κανονίσαντες ἤδη πλέον τὴν διεύθυνσιν τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν διὰ διάταγματος, προσδιορίζομεν ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείας καὶ τῆς δημοσίου εκπαιδεύσεως, ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τῶν ὑπουργείων τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῶν Στρατιωτικῶν τὰ ἐφεξῆς.

1) Θέλει συστηθῇ τῶρα πλέον εἰς Ἀθήνας, σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουν διδάσκεισθαι τὴν κυριακὴν καὶ τὰς ἐφαρτάς, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μορφωθῶσιν ὡς ἀρχιτεχνῖται (μάϊστορες) εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

2) Ἡ διδασκαλία γινομένη δωρεάν εἰς τοὺς μαθητευομένους εἰς τὴν σχολὴν ταύτην θέλει συνίστασθαι εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας οἱ μαθητευόμενοι ἀπέκτησαν ἤδη εἰς τὰ σχολεῖα, διὰ τῆς λύσεως προβλημάτων, εἰς τὴν ὁδηγίαν νὰ σχεδιάσωσιν μὲ γραμμὰς ἀπλᾶς οἰκοδομὰς, καὶ στήλας, εἰς τὴν κατωτέραν ἀριθμητικὴν μέχρι τῆς ἐξαγωγῆς τῆς τετραγωνικῆς καὶ κυβικῆς ρίζης, εἰς τὴν γεωμετρίαν διὰ νὰ δύνανται νὰ καταμετρώσιν καὶ ἐπαριθμώσιν ἀπλᾶς ἐπιφανείας καὶ κανονικὰ σώματα, περισσότερον εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τεχνολογίαν, τὴν περὶ οἰκοδομῆς διδασκαλίαν, εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, εἰς τὴν φυσικὴν καὶ χημείαν, καθ' ὅσον αὕτη δηλ. ἐφαρμόζεται εἰς ἀρχιτεκτονικὴν τέχνην.

3) Ἡ διδασκαλία θέλει γίνεσθαι ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τῆς ἱερογραφίας τοῦ γυμνασίου τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὸ προσωπικὸν τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τμήματος, ἢ τὸν ἀρχιτέκτονα τῆς πόλεως, τὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς συλλογῆς τῶν σχεδίων, ἔπειτα καὶ ἀπὸ ἄλλου ἀνδρὸς πεπαιδευμένου κατὰ τὰς ἀρμοδίους μαθήσεις μὲ ἀνάλογον ἀντιμισθίαν.

4) Τὰ σχέδια καὶ αἱ γαιολογικαὶ συλλογαὶ ὄνομαστικῶς δὲ τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα εὕρισκομένων λίθων τῆς οἰκοδομῆς, προσέτι τὰ ἐργαλεῖα καὶ σκευὴ τῶν λοιπῶν δημοσίων σχολείων παραχωροῦνται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ διδασκικοῦ καταστήματος τούτου.

5) Τὰ ἐξόδα τῆς σχολῆς ταύτης περιῶνται μέχρι δευτέρας διαταγῆς εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐξόδων διὰ τὴν βιομηχανίαν.

6) Διὰ τὴν ἀνωτέραν διδασκαλίαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς,

θέλουν δόσει τὴν ἀναγκαίαν εὐκαιρίαν τότε στρατιωτικὸν σχολεῖον καὶ τὸ συστηθὲν πανεπιστήμιον, μάλιστα δὲ θέλει παραδοθῇ διὰ τὰς ἀνωτέρας τάξεις τοῦ στρατιωτικοῦ σχολείου σειρά μαθημάτων τῆς πολιτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Οἱ δὲ μαθηταὶ οὔτινες ἐπιθυμοῦν, νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, θέλουν δοθῇ ὡς ἐπὶ ἄται τῆς ἐκτελέσεως, πλησίον εἰς τοὺς μηχανικοὺς τῶν νομῶν, καὶ θέλουν μεταχειρίζεσθαι καταλλήλως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, διὰ νὰ ἀποκτῇσιν τὰς πρακτικὰς γνώσεις.

7) Ἡ Ἡμετέρα ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμ. παραγγέλλεται νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκτελέσῃ τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 31 Δεκεμ. 1836 (12 Ἰανουαρ. 1837).

Ἐν ὀνόματι καὶ κατ' ἰδιαιτέραν διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως,
Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον,

ΑΡΜΑΝΣΠΕΡΓ, Ι. ΡΙΖΟΣ, ΣΜΑΛΤΣ, ΔΡ. ΜΑΝΣΟΛΑΣ,
Α. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ, Γ. ΛΑΣΣΑΝΗΣ.

Διορισμοὶ ἐμβολιαστῶν.

Διὰ Βασιλ. ἀποφάσεως τῆς ἀπὸ 29 Δεκεμβρ. 1836 διωρίσθησαν ἐμβολιασταὶ τοῦ κράτους:

α.) Ὁ κύριος Α. Ἀλβέρτης πρόην ἐμβολιαστῆς τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς, ὡς ἐμβολιαστῆς κατὰ τὴν Ἀττικὴν καὶ Βοιωτίαν, Εὐβοίαν, Φωκίδα καὶ Λακρίδα, ὅστις θέλει διαμείνει εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ θέλει ἐκτείνεσθαι εἰς τὰς διοικήσεις Ἀττικῆς, Θηβῶν, Βοιωτίας, Εὐβοίας, Κερυστίας, Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

β.) Ὁ Κύριος Κ. Ρομπότης, καὶ Ἀναστάσιος Νικολάου διὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ Ἀκαρνανίαν καὶ Αἰτωλίαν. Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος θέλει ἐδρεύει εἰς Πάτρας καὶ ἡ ὑπηρεσία του θέλει ἐκτείνεσθαι εἰς τὰς διοικήσεις Αἰτωλίας, Ἀκαρνανίας, Τριγωνίας, Εὐρυτανίας, Ἀργίας, Κορινθίας, Ἠλίδος, Γορτύνης καὶ Κορινθίας. Ὁ δὲ δεύτερος ἐν Καλαμαῖς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποῦν θέλουν ὑπάγεσθαι αἱ διοικήσεις Μεσσηνίας, Πυλίας, Τριφυλίας, Λακωνίας, Λακεδαιμόνος, Μαντινείας, Κυνουρίας, Ἀργολίδος καὶ Ἰδρας.

γ.) Ὁ δὲ Κ. Μάρκος Ἀλβέρτης διὰ τὰς διοικήσεις τῶν Κυκλάδων νήσων.